ДІАНА УІНН ДЖОНС

"ЕННА ХІТТІМС"

DIANA WYNNE JONES

"Enna Hittims"

Переклад з англійської

Анна Сміт ненавиділа, хворіти на свинку. Їй довелося пропустити дві шкільні поїздки. Її обличчя стало настільки розпухлим та багряним, що батьки вдвох сміялися над нею, коли були вдома. І її дуже часто залишали саму, тому що батьки не могли собі дозволити кинути свої роботи.

Перший день був жахливий. Температура в Анни збільшувалася та збільшувалася, і чим вищої вона ставала, тим голоднішою ставала дівчинка. Коли батько, який раніше повернувся з роботи, прийшов додому, вона помирала від голоду.

— Але ж люди не хочуть їсти, коли в них температура! – сказав містер Сміт, всміхаючись, від вигляду величезного багряного обличчя Анни.

— Мені байдуже. Я хочу п'ять ковбасок та дві порції картоплі-фрі і багато кетчупу, — скала за Анна. – Швидко, або я помру!

Тож, містер Сміт помчав до ресторану швидкого харчування по картоплю-фрі. Але коли він повернувся, Анна не могла відкрити рота достатнього широко, щоб просунути хоча б шматочок ковбаски. Вона не могла прожувати картоплю. А кетчуп жалив усередині, як кропива.

— Я ж казав тобі, — сказав містер Сміт.

Анна, яка зазвичай була найрозсудливішою особистістю, вибухнула сльозами та кинула усю їжу на підлогу.

— Я така голодна! – верещала вона. – Це знущання! – Звичайно ж, від крику також було боляче.

Містер Сміт також був розсудливий, за винятком випадків, коли йому доводилося зчищати кетчуп з килима. Він втратив самовладання та закричав:

— Ще раз так зробиш і я тебе відшльопаю, хвора ти чи ні!

— Ненавиджу тебе, — сказала Анна. – Усе ненавиджу. – Вона сіла та сердито подивилася, що було єдиним способом виразити злість від свинки.

— Гадаю, в неї розвивається злоба, так само як і хвороба, — сказала місіс Сміт, коли повернулася з роботи.

Здається, так і було. Наступні декілька дні, ніщо не радувало Анну. Вона намагалася блукати по будинку – дуже повільно, тому що від руху її рожево-лілове обличчя погойдувалося – шукаючи чим би зайнятися. Все було нецікавим. Вона пробувала гратися із Тіббі, але Тіббі була нудною. Вона пробувала дивитися відео, але було або нудно, або дуже смішно, а сміх приносив біль. Вона пробувала читати, але результат був такий самий, а її товсте, набрякле підборіддя весь час заважало. Усе було нудним. Місіс Харвей з сусіднього будинку люб'язно погодилася зайти та дати Анні ланч. Але здається, місіс Харвей не приходило у голову, що їжа, на кшталт вкритої кіркою піцци та тушкованого ревеню, є останніми ставами, які хочеться з'їсти хворому на свинку.

Анна все це виклала батькам, коли вони повернулися додому. Наслідком було те, що батьки перестали казати: "В тебе такий настрій через свинку". Натомість, вони казали: "О, заради всього святого, Анно, перестань скиглити!", кожного разу, коли Анна відкривала рота.

Анна забралася, разом зі своїм великим багряним обличчям, назад, у ліжко, де лежала, дивлячись на обриси своїх ніг під постільною білизною, та ненавиділа своїх батьків. "Я серйозно хвора", — думала вона, — "а всім начхати!".

Наступної миті вона придумала Енну Хіттімс.

Все трапилося в якусь мить, але коли вона про це думала пізніше, Анна припускала, що це трапилося через обриси її ніг під покривалом, які виглядали наче краєвид з двома довгими пагорбами та вкритою зеленими джунглями долиною, між ними. Довга зморшка, що збігала униз з її лівої ступні, була схожа на ущелину, де могла протікати річка. Хоч вона і була роздратована, Анні було цікаво як це було б, бути достатньо маленькою, щоб можна було досліджувати ці пагорби та оту долину.

Енна Хіттімс була достатньо крихітною. Її ім'я було іменем Анни Сміт, вимовленим ззаду наперед, звичайно ж [1]. Але, оскільки в англійській мові не можливо вимовити — "Htims", без зупинки між "H" та "t", прізвище Енни довелося перетворити у "Hittims". Воно їй личило. Вона була смілива та героїчна леді, навіть попри те, що її зріст був лише близько дюйму [2]. Вона була висока та тонка та мускуляста, а її чорне, мов вороняче крило волосся було коротко підстрижене навколо її тонкого коричневого обличчя. Вона, Енна Хіттімс, не мала й натяку на свинку, так само як і натяку на боягузтво. Енна Хіттімс була народжена щоб досліджувати та мати пригоди.

Життя Енни Хіттімс розпочалося на фермі її батьків, поруч із Річкою Складка, трохи нижче гори Лівийпалець. Одного дня вона орала їх поле,

коли плуг виорав старого меча. Енна Хіттімс підняла його та розмахнулася, і, він розрубив плуг. Це був зачарований меч, який міг розрубити що завгодно. Енна Хіттмс взяла меч додому, де ледарювали її батьки та розрубила кухонний стіл на пополам, щоб показати, що може меч.

— Я ухожу, — сказала вона. – Я хочу зустріти пригоди.

— Ні, ти не підеш, — сказали її батьки. – Ми тобі забороняємо. Ти потрібна тут, щоб працювати.

Тоді Енна Хіттімс зрозуміла, що батьки експлуатують її. Вона відрізала їм обом голови, за допомогою зачарованого меча, та вирушила з ферми, із маленьким згортком їжі, на пошуки того, що вона зможе віднайти.

Таким чином, Енна Хіттімс розпочала найбільш захоплююче та цікаве життя. У наступні декілька днів Анні було важко думати про щось інше. Вона лежала у ліжку та дивилася на краєвид на покривалі та уявляла пригоди, із якими зустрічалася Енна Хіттімс.

Першим героїчним вчинком Енни Хіттімс було вбивство тигра на Згині Щиколотки. Цю ідею Анні подала Тіббі, коли прийшла спати до її ліжка. Після цього Енна Хіттімс вилізла на гору, де краєвид ставав навіть чудовішим. У величезному віддаленому лісі, біля вершини Гори Лівийпалець, де теревенили мавпи і кричали папуги, Енна Хіттімс натрапила на ще двох безстрашних мандрівників, яких збиралася вбити дика горила. Енна Хіттімс заради них відтяла горилі голову, і два мандрівника стали її вірними друзями. Їх звали Марлен та Спайк [3]. Героїчне тріо відправилося на пошуки скарбів, які охороняв дракон на Колінних Висотах.

В цей час, Анна виявила, що Енна Хіттімс та її друзі настільки цікаві, що вона просто змушена була вибратися з ліжка, щоб узяти зошит для

живопису та фломастери, та малювати рисунки з їхніми пригодами. Звичайно, коли вона повернулася до ліжка, краєвид змінився. Зелена латка, яка була віддаленим лісом сповзла униз, між ступнями Анни та стала Смарагдовими Печерами, а Річка Складка перетворилася у Водоспад Тоагара. Енна Хіттімс та її друзі усвідомили, що вони обстежують зачарований край та сприйняли все це цілком холоднокровно. Оскільки краєвид змінювався щоразу, як Анна вставала та лягала у ліжко, то скоро вони зрозуміли, що могутній чарівник намагається не дати їм добратися до скарбів. Енна Хіттімс поклялася здолати чарівника, коли вони вб'ють дракона.

Троє друзів обстежили усе покривало. Анна робила малюнок за малюнком, про них. Вона більше не вважала, що Тіббі надто нудна. В той час як Тіббі зверталася та спала у ліжку, вона давала Анні змогу, намалювали себе. Анна мала намір у кінці зробити з Тіббі дракона, але, тим часом Тіббі слугувала корисною моделлю для всіх інших чудовиськ, яких три героя вбивали. Для людей-чудовиськ, Анна притягла світлини батьків та її двоюрідних братів та сестер, та копіювала їх очі, що блищали, та довгі зуби.

Малювати Енну Хіттімс було легко. Її сміливе темне обличчя зовсім не спричиняло Анні клопоту. Малювати Марлен було майже так само легко, тому що вона була протилежністю своєї подруги, світла та маленька та не дуже хоробра. Енна Хіттімс частенько змушена була вишкірятися на Марлен, за те що та така ляклива. Малювання Спайка було більшою проблемою. Звичайно, у нього було колюче волосся, але, насправді, своє ім'я він отримав від зачарованого штиря, якого використовував як зброю. Він був маленький та спритний, із зморщеним обличчям. Анна весь час малювала його схожим на мавпу, допоки не звикла до такого образу. Вона малювала і малювала. Щоразу як вона вставала з ліжка, а краєвид змінювався, вона думала про нові пригоди. Вона ледь помічала що місіс Харвей приносить їй на ланч. Вона ледь помічала чи батьки вдома, чи ні.

— Слава Богу! – сказали містер та місіс Сміт.

І тоді нагрянула катастрофа. Саме перед ланчем, коли Анна була сама у будинку, кожен з її фломастерів закінчився.

— От зараза! – заволала Анна, майже у сльозах. Вона сердито дряпала, але навіть рожево-ліловий фломастер видавав бліду, скрипучу лінію. Це було жахливо. Енна Хіттімс та її друзі були у середині зустрічі із відлюдником, який знав де знайти дракона. Анна просто вмирала, так хотіла намалювати печеру відлюдника. Енна Хіттімс загрозливо тримала свого зачарованого меча на горлянці відлюдника-йолопа. У Анни була світлина містера Сміта, приготована, як модель для відлюдника. Вона збиралася домалювати йому довге волосся та худесеньку бороду та надати вигляд повного переляку.

— От зараза! – крикнула вона та кинула фломастери через всю кімнату.

Зараз Тіббі знала усе про Анну у такому настрої. Вона зістрибнула з ліжка Анни та побігла до дверей. Саме тоді увійшла місіс Харвей із ланчем для Анни. Тіббі просковзнула біля місіс Харвей та втекла.

— Ось, люба, — сказала місіс Харвей, трохи пихкаючи. Вона поставила підніс Анні на коліна. – Я зробила тобі макарони із сиром і трохи чудового тушкованого яблука. Ти ж можеш це з'їсти, так?

Анна знала, що місіс Харвей дуже добра. Вона посміхнулася, незважаючи на роздратованість і сказала:

— Так, дякую.

— Я припускаю, тобі вже краще, щоб трохи спускатися униз, сходами, — сказала місіс Харвей, трохи докірливо. – Ходити сходами важко. – Вона пішла, кажучи, — Скажи татові, щоб заніс тарілки увечері. Мене не буде до того часу.

Анна зітхнула та подивилася назад на покривало. До її подиву, Енна Хіттімс вбила відлюдника, за час візиту. Анна збиралася залишити відлюдника живим, щоб він відвів героїв до дракона. Вона витріщилася на те, як Енна Хіттімс холоднокровно витирає свого зачарованого меча о зручне покривало дерену.

— Вибачте, якщо у мене терпець увірвався, — сказала Енна Хіттімс, — але не думаю, що старий йолоп знав бодай щось про дракона.

Анна була, радше, шокована. Вона не знала, що Енна Хіттімс була така бездушна.

— Ти поступила цілком правильно, — сказав Спайк. – Знаєш, я починаю замислюватися, чи взагалі існує цей дракон.

— Я також, — відповіла Енна Хіттімс. Вона доволі похмуро причепила меча до поясу. – І чи хтось не має нас…

— Енна, — перервала Марлен, — краєвид знову змінився. Ось там.

Три героя розвернулися та прикрили очі руками, щоб подивитися на підніс на колінах Анни.

— Так і є! – сказала Енна Хіттімс. – Молодець, Марлен! А що там зверху?

— Стілокрай, — сказав Спайк. – Там дві білі гори, та з однієї йде пара. Гадаєш це може бути дракон?

— Можливо, це лише новий вулкан, — сказала Енна Хіттімс. – Йдемо, подивимося.

Три героя рушили до вершини правого коліна Анни, швидко рухаючись один за одним, а Анна спостерігала за ними із деякою тривогою. Вона не хотіла, щоб вони лазили по її ланчу, поки вона намагається його з'їсти.

— Повертайтеся, — сказала вона. – Дракон має бути внизу мого правого коліна.

— Що це було? – нервово прошепотіла Марлен, слідуючи за іншими двома по похилому стегну Анни.

— Лише гроза. Ми завжди чуємо її, — сказала Енна Хіттімс. – Не хникай, Марлен.

Три героя вишукувалися у рядок, підборіддями на краю підносу із ланчем.

— А це ще що таке! – сказала Енна Хіттімс. Вона вказала на тарілку макаронів із сиром. – Цей пагорб гарячих труб – гадаєте це якась установка?

— У кожній трубі може бути дракон-немовля, — припустила Марлен.

— А це що за блискучі штукенції? – здивувався Спайк, вказуючи на ніж, виделку та ложку.

— Срібні поручні, — сказала Енна Хіттімс. – Ми маємо знайти слона та відбуксирувати їх. Це має бути лігво дракона. Але що це?

Три герої витріщилися на миску із тушкованим яблуком.

— Бліда жовта слякота, — сказав Спайк, — із кислим запахом. Блювота дракона?

— Це може бути якійсь різновид вкриття з золотої соломи, — із сумнівом сказала Марлен. Вона обережно подивилась через піднос, шукаючи якусь підказку. Її очі попрямували догори, понад підносом, туди де була Анна. Марлен підстрибнула та схопила Спайка за плече. – Дивись! – прошепотіла вона. – Зверху!

Спайк подививсь. Він потихеньку повернувся до Енни Хіттімс.

— Подивись угору, але не надто помітно, — пробурмотів він. – Хіба там не гігантське обличчя, нагорі?

Енна Хіттімс глянула угору. Вона кивнула.

— Так. Дуже велике та багряне, із маленькими свинячими очима. Це якійсь велетень. Ми маємо вбити це створіння.

— А зараз подивіться…, — покликала Анна.

Але три герої сприйняли її голос за грозу, так само як завжди. Енна Хіттімс жваво викладала свої плани.

— Марлен та Спайк, обійдіть Стілокрай, з двох боків, та влізьте на волосся цієї істоти. Добре розмахніться, коли опинитеся над носом, та проколіть кожне з очей. Я піднімуся пізніше і подивлюся, чи вдасться мені перерізати цю товсту горлянку. – Спайк та Мадлен кивнули та побігли по краях підносу.

Анна не стала чекати, щоб дізнатися, чи спрацює план. Вона підняла піднос та запхала на тумбочку. Потім вона видерлася з ліжка, так швидко, як могла. Це, звичайно ж, повністю змінило краєвид, перекинувши всіх трьох героїв та ховаючи їх під горами простирадла та ковдри. Анна сповідалася, що з ними покінчено. З ними повинно було бути покінчено, оскільки вони були лише витвором її уяви.

Щоб дати їм час задихнутися, або розчинитися, або що там може бути, Анна спустилася на кухню та налила собі склянку молока. Вона пошукала Тіббі, щоб налити і їй трохи молока, але, здається, Тіббі вийшла через свої котячі дверцята. Вона повернулася до спальні, сподіваючись, що герої зникли.

Вони все ще були там. Спайк був на її подушці, обертаючи, за кінець мотузки, свого штиря над головою. Він кинув його у політ, саме тоді, коли Анна тільки-но увійшла, зброя твердо застрягла в краю підноса. Це був жерстяний піднос, але штир був магічний, звичайно ж, і застрягнув би у всьому, у чому захотів би Спайк. Спайк, Енна Хіттімс та Марлен, всі взялися за мотузку та потягнули. Піднос ковзнув. Він нахилився.

— Ні, зупиніться! – слабо сказала Анна. Вона не урівноважила піднос належним чином, оскільки поспішала.

Один край підносу опустився на ліжко. Макарони із сиром зісковзнули униз, і, після них, униз зісковзнуло тушковане яблуко. Герої побачили, що їжа наближається. Заради безпеки, вони вміло стрибнули на подушки. Вони до цього звикли. Поки Анна все ще витріщалася на макарони та яблуко, які всмоктувалися у простирадло, Спайк кинувся униз та врятував свого штиря.

Енна Хіттімс блукала біля болота з тушкованого яблука та порізала своїм мечем макаронні трубочки.

— Воно не живе, — сказала вона. – Не стій стовпом, Марлен. – Ми піднімемося нагору, віднайдемо цього велетня та приб'ємо його. Очевидно, це через цього велетня краєвид постійно змінюється. Жодний велетень не буде так вчиняти зі мною!

Вони почали підніматися по нахиленому підносу. Анна сподівалася, що він буде занадто слизьким для них. Але – ні. Спайк використовував свого штиря замість підпорки. Енна Хіттімс однією рукою

використовувала свого меча, щоб прорубати підпорки для ніг та піднімалася задом уперед, іншою рукою тягнучи Марлен та вишкірялася:

— Давай, йди вже, Марлен!

Навіть перш ніж вони пройшли половину свого шляху до тумбочки, Анна знала, що єдина розумна річ, яку слід зробити, це підняти підноса та перевернути їх назад до тушкованого яблука. А потім покласти піднос на них та притиснути. Але вона не могла змусити себе зробити щось настільки гидке. Вона стояла та спостерігала як вони піднімаються на поверхню тумбочки. Енна Хіттімс стала: руки в боки, оглядаючи кімнату.

— Зараз ми у будинку велетня, — впевнено сказала вона.

— І він стане горою котячої їжі дуже скоро, — сказав Спайк. Марлен засміялася від задоволення.

Анна вибігла з кімнати та грюкнула дверми. Вона побігла униз, до вітальні та стояла там склавши руки разом та заплющивши очі.

— Йдіть геть, всі троє! – молилася вона. – Йдіть. Щезніть. Зникніть. Ви лише витвір уяви!

Тоді вона піднялася нагору, щоб подивитися, чи подіяли молитви. Двері її спальні все ще були зачинені, але щось схоже на багряну трубку висовувалося з-під дверей. Коли Анна нахилилася, подивитися, що це таке, вона почула голос Енни Хіттімс позаду дверей.

— Ну, що там назовні, Марлен?

— Великий прохід, — відповів голос Марлен. Трубка виявилася рожево-ліловим фломастером, з якого витягли серцевину. Він похитався в різні сторони, коли Анна дивилась. – О!, — сказала Марлен. – Велетень зараз назовні! Я можу бачити пальці його ніг.

— Чудово! – сказала Енна Хіттімс. – Пішли, схопимо. – Потім був шум здирання та дробіння. З'явився наконечник зачарованого меча Енни Хіттімс, разом із тирсою, який зробив акуратне півколо унизу дверей спальні.

Анна втекла до ванної кімнати та сіла на краю ванни, розмірковуючи що робити. Через деякий час вона почула голоси трьох героїв у проході. Вона зачинила двері ванни дуже тихо. Нічого не відбувалося. Через деякий час, вона вирішила, що краще їй вийти та подивитися, що герої роблять.

Внизу дверей її спальні була діра, схожа на мишачу. Герої спускалися сходами вниз. Анна могла чути, як Енна Хіттімс каже:

— Давай вже, Марлен! Лише дозволь собі впасти, а Спайк тебе зловить. – Здавалося, вони були десь на середині шляху на перший поверх. Анна обережно підійшла, щоб подивитися як вони це роблять. Здавалося, вони спускалися униз по мотузці, яка була прив'язана до магічного штиря Спайка. Марлен звисала та крутилася на мотузці. До подиву Анни, на ній було нове плаття, коліру гарнесенького блакитного дзвіночка.

— Ох! Так високо! – сказала вона.

— Не будь такою слабкою! – сказала Енна Хіттімс. – Ми вже подолали половину шляху униз.

Спайк був насторожі.

— Там велетень, на сходах над нами, — тихо сказав він.

Енна Хіттімс глянула угору, на Анну.

— Ви двоє, продовжуйте, — сказала вона. – Цей лише маленький. Ви вдвох спускайтеся униз та шукайте великих велетнів, поки я відріжу цьому декілька пальців ніг, щоб йому було чим зайнятися.

Анна була змушена знову побігти до ванної кімнати, щоб не втратити пальці ніг. Тоді вона зрозуміла, що її спальня зараз була безпечна і пішла туди. Там був найжахливіший безлад, навіть якщо не зважати на ланч у ліжку. Герої повитягували книжки та пазли та ігри з поличок. Енна Хіттімс своїм мечем порубала свинку-копилку Анни на маленькі шматочки, але вона очевидно не подумала, що 50-ти пенсові гроші були великим скарбом, тож вона також порубала і декілька монет. Спайк поскидав диски Анни. Вона могла бачити подряпини, зроблені штирем, якраз на її найулюбленіших. Один з них задряпав рожево-ліловим фломастером майже всі малюнки Анни. Але найгіршої шкоди завдала Марлен. Вона вирізала нерівне коло з найкращого светра Анни, щоб зробити собі нове плаття.

Це настільки розлютило Анну, що вона майже побігла униз. Тепер вона ненавиділа усіх трьох героїв. Енна Хіттімс була командиршею та кровожерливою. Спайк був вандалом. А Марлен була настільки жахливою, що заслуговувала на те, як Енна Хіттімс нею помикала! Анна бажала, щоб вона їх ніколи не вигадувала. Але було очевидно, що вона не позбавиться від них самим лише бажанням. Вона повинна щось із ними зробити, наскільки б гидким це не було.

Коли вона спустилася на нижній кінець сходів, тремтяча, але рішуча, з вітальні роздавався дзвенячий БЗДИНЬ! та звук уламків, що стукали о килим. Анна знала, що то була велика китайська лампа, якою так захоплювалася її мама.

Герої підбігли до дверей вітальні, що вели до коридору.

— Тут занадто багато небезпек, — повідомила Енна Хіттімс. – Давайте поглянемо. Ми певні, що маленький багрянолиций велетень

лише слуга, якого залишили охороняти. Де ми зможемо вбити великих, коли вони повернуться?

— На кухні, — сказав Спайк. – Вони захочуть їсти.

— Нас, можливо, — здригнулася Марлен.

— Не стогни, Марлен, — сказала Енна Хіттімс. Вірно. На кухню! – Вона підняла свого меча та бігцем повела інших двох до відкритих дверей кухні.

Щось на кухні видало чінг-БОІНГ! і тоді було кап-кап-кап – звук рідини, що витікає з пляшки.

— О, ні! – сказала Анна. Вона залишила пляшку з молоком на підлозі, поки шукала Тіббі. Ще гірше, вона пам'ятала, що Тіббі завжди знала коли на підлозі було молоко. Вона не могла дозволити Тіббі стати на шляху зачарованого меча. Вона побігла через коридор.

— Моє нове плаття намокло! – почула вона як скиглить Марлен. Тоді з'явився звук Тіббіних котячих дверцят, які відкривалися. Марлен задихнулася, — Чудовисько!

— Яке чудове! – дзвінко закричала Енна Хіттімс. – Ви двоє, охороняйте мій тил, поки я вб'ю його.

Коли Анна дібралася до кухні, Енна Хіттімс стояла у войовничій позі, зустрічаючи Тіббі, перекриваючи Тіббі шлях до молочної калюжі на підлозі. А Тіббі, яка не мала жодного уявлення про зачаровані мечі, кралася, розмахуючи хвостом, нетерпляче розглядаючи Енну Хіттімс. Було зрозуміло, що вона думає про героїню, як про новий вид мишки.

Анна промчала кухнею та схопила Тіббі, якраз, коли та стрибнула.

— Ого! – крикнула Енна Хіттімс. Зачарований меч хитнувся по правій ступні Анни. Спайк стрибнув на ліву ступню Анни та завдав удару. Тіббі виривалася та дерлася пазурами. Але Анна не відпускала Тіббі, незважаючи на все це. Вона вибігла у коридор, захлопнувши за собою двері кухні ногою, та не випускала Тіббі, допоки двері не зачинилися. Тоді вона випустила Тіббі. Тіббі стояла скуйовдженим горбом, дивлячись на Анну поглядом, який казав, що деякий час вони не будуть розмовляти, а потім побігла на нагору.

Анна сіла на нижню сходинку, дивлячись як кров сочиться з круглої дірки на її лівому великому пальці ноги, а ще більше крові стікає з глибокого порізу під правою щиколоткою.

— Як вдало, що я не вигадала їм отруйну зброю! – сказала вона. Вона сиділа та думала. Напевно, одна дівчинка звичайного зросту може подолати трьох дюймових героїв, якщо вона підійде до цього з правильного боку. Їй дійсно потрібна зброя.

Вона замислено піднялася до своєї спальні. Зараз Тіббі плазувала по ліжку Анни, делікатно підбираючи шматочки сиру з тушкованого яблука. Тіббі полюбляла сир. Вона подивилася на Анну із виглядом: "Зупини мене, якщо наважишся!".

— Їж, — сказала Анна. – Будь моєю гостею. Наїдайся. Це протримає тебе тут нагорі, подалі від небезпеки. – Вона змінила одяг. Вона натягнула найжорсткіші джинси та тяжкі черевики та свій найтовстіший светр, а тоді синтетичну курточку на блискавці, щоб бути цілком певною. Вона прив'язала обкладинку з зошита для малювання навколо ніг, щоб бути навіть більш певною. Тоді вона взяла жменю шнурків, вервечку з матерії, і пояси та підібрала піднос. На ньому були рівномірні заглибини, на місцях, де Енна Хіттімс прорубала собі підпори для ніг. Місіс Харвей цьому не зрадіє.

Вона зачинила двері спальні, щоб Тіббі залишалася там, та спустилася до вітальні. Вона переступила через рештки китайської лампи до кутка, де зазвичай чаювали, та витягла столик на колесах. Тоді вона витратила доволі багато часу, намагаючись прив'язати піднос спереду столика на колесах, перевіряючи, та намагаючись знову. Коли вона міцно прив'язала піднос, так, що він терся по килиму, коли столик рухався, і ніщо величиною з дюйм не могло пролізти під нижнім краєм підносу, Анна підняла кочергу. Вона була готова.

Вона вивела обладнаний столик по коридору. Лежачи животом на столику, вона змогла дістатися ручки кухонних дверей та тихесенько їх відчинити. Вона обережно зазирнула усередину.

Їй пощастило. Три герої вважали, що перемогли її. Вони розслабилися, наповнюючи свої бурдюки на краю молочної калюжі.

— Пам'ятайте, що треба дістатися очей велетнів, — казала Енна Хіттімс. – Ви можете схопитися за їх вуха, якщо у них коротке волосся.

— Ні, ви не можете! – закричала Анна. Вона відштовхнулася однією ногою та направила столика через молочну калюжу до них. Під час руху, піднос підняв приливну хвилю, перед собою. Герої були змушені відскочити назад на побігти, або вони би занурилися у молоко. Вони побігли через кухню, сердито вигукуючи. Анна слідувала за ними на столику. Туди і сюди, бігали вони. Але столик також був вправний у поворотах сюди і туди. Анна відштовхувалася ногою, та відштовхувалася. Щоразу, як герої намагалися побігти в один бік від підносу, вона перегиналася та штовхала їх кочергою, щоб тримати їх перед підносом. Штир Спайка грюкав перед підносом. Енна Хіттімс вирізала кілька шматочків з кочерги. Але це не допомогло. Протягом декількох хвилин, Анна штовхала та тикала та зігнала їх до задніх дверей, де були котячі дверцята. Вона дозволила їм сердито рубати піднос, поки сама нахилилася та відчинила котячі дверцята кочергою.

— Там вихід! – запищала Марлен.

— Дурна! Велетень просто спокушає нас! – закричала Енна Хіттімс.

Але Анна не дала героям жодного шансу. Вона тримала відчиненими котячі дверцята та відштовхувалася ногою. Піднос наближався саме навпроти дверцят. Герої були змушені вискочити через котячі дверцята, або їх би розчавило.

— Ми знайдемо інший шлях! – сердито закричала Енна Хіттмс, коли дверцята захлопнулися.

— Ні, не знайдете! – сказала Анна. Вона залишила столик на колесах притиснутим до дверцят, а потім перевернула кухонний стіл та приставила його позаду столика на колесах, щоб той не зрушив.

Вона якраз перевіряла, чи всі вікна зачинені, коли почула на вулиці автомобіль. Це був безпомилковий, буркочучий звук, який видавав автомобіль її батька, коли розвертався на дорозі, перед тим як заїхати задом у гараж. Швидкий погляд на кухонний годинник вказав Анні, що він повернувся додому майже на дві години раніше.

— Я не можу дозволити їм виколоти його очі! – задихнулася вона. Вона метнулася через коридор, а перед її очима були картини героїв, що стоять на садовій стіні та перебираються на містера Сміта, коли він повертається з гаражу. Вона потягнула вхідні двері та зробила попереджувальні жести кочергою.

Містер Сміт посміхнувся їй крізь заднє вікно машини. Автомобіль вже майже розвернувся, щоб їхати задом. Анна застигла на місці, із піднятою кочергою. Вона затримала дихання. Герої були десь на середині шляху автомобіля. Марлен вказувала на автомобіль та, як завжди, задихалася.

— Інше чудовисько!

— Вперед за його великими чорними ногами! – закричала Енна Хіттімс, і повела трьох героїв до машини.

Містер Сміт ніколи їх не бачив. Він жваво вів автомобіль заднім ходом. На середині шляху герої побачили небезпеку. Марлен заверещала, і вони всі повернулися та побігли в інший бік. Але машина, навіть рухаючись повільно, пересувалася швидше, ніж вони могли бігти. Анна дивилася як велика, чорна, у зигзагоподібний візерунок, шина прокотилася по ним. Роздався найкрихітніший, з можливих, хрускіт. Хоч вона і ненавиділа героїв зараз, Анна видихнула із здриганням.

Перш ніж Анна змогла опустити кочергу, роздалося різке шипіння. Зачарований меч та, можливо, магічний штир також, все ще могли завдати шкоди. Містер Сміт вистрибнув з машини. Анна побігла через газон, і вони вдвох побачили, що задня права шина занурилася у пласку м'якоть.

Містер Сміт сумно перевів погляд з шини на обличчя Анни.

— Твоє обличчя також спало, — сказав він. — Ти знала?

— Справді? – Анна підняла руку, щоб пощупати. Набряки зараз стали лише двома маленькими грудками, з двох сторін підборіддя.

Поки вона їх общупувала, батько відвернувся та витяг щось з машини.

— Ось, тримай, — сказав він. Він простягнув їй товстий новий зошит для малювання та велику упаковку фломастерів. – Я знав, що вони у тебе закінчаться сьогодні.

Анна подивилася на рядки різних кольорів та товстий том паперу. Вона знала, що її батько ненавидів ходити у крамницю, де продавалося приладдя для малювання. Там не було де припаркуватися, і він завжди

отримував штраф. Але він спеціально поїхав туди, а тоді приїхав додому раніше, щоб віддати їх їй.

— Дякую! – сказала вона. – Е…Боюся, у будинку деякий безлад.

Містер Сміт підбадьорливо посміхнувся.

— Тож не вдало, що тобі стало набагато краще? – сказав він. – Ти можеш прибратися, поки я поміняю колесо на запасне.

Це здавалося справедливим, подумала Анна. Вона пішла до будинку, розмірковуючи з чого почати. З макаронів, з китайської вази, чи з молока? Вона подивилася на упаковку фломастерів, поки намагалася прийняти рішення. Вони були не такі, як попередні. Це було добре. Вона була цілком певна, що саме її малювання притягло Енну Хіттімс та її друзів в справжнє життя. Старі фломастери не назвали б Магічними Маркерами просто так. © October 2013 translated 69

[1 — Anne Smith стала — Enna Hittims]

[2 —1 дюйм=2,54 см]

[3 – шип, вістря або костиль]